

HUNDRASTNING I PARK

Av: Kerstin Eriksson, aug -06

"Här kan du inte gå med hunden!", säger kvinnan bestämt till min kompis, "Här är det alldeles för fint!". "Jag plockar upp efter min hund ifall hon skulle göra något!", svarar min kompis vänligt och visar bajspåsen som sitter fastknuten på kopplet. "Det spelar ingen roll! Du får gå någon annanstans där det inte är lika fint som här!", svarar kvinnan, och pekar runt parken med överdrivet i antal och i mångfald nyplanterade blommor och buskar.

"Var ska jag gå då?", undrar min vän. "Någonstans där det inte är så fint som här!", svarar kvinnan, och fortsätter med ett irriterat: "Inte vet jag!". Min kompis ser runt den öde parken. "Det är ju inte en människa här!", säger min vän undrande, "och jag plockar ju upp ifall det skulle hända!".

Nästan dagligen utsätts vi hundägare för liknande situationer som ovan, med mer eller mindre upprörda dispyter med våra medmänniskor. I denna nämnda park har så länge jag kan minnas hundägare rastat sina hundar. Men en dag bestämdes att parken skulle piffas upp lite (eh). Nu är den som en komprimerad botanisk trädgård, där nästan alla kända (och okända) växter trängs med varandra.

Parken ligger ganska centralt mellan bostadshus, järnväg och ortens affärscentrum. Visst, jag tycker det ska finnas mer grönområden. Men jag tycker att parken var mycket trivsammare förut, innan de kostade på den överdrivna utsmyckningen. (Jag minns tyvärr inte nu vad den ansenliga kostnad blomkalaset gick på.) Hur som helst var det fler människor i parken innan kommunen byggde om den. Visserligen vad de flesta hundägare, och vi räknas visst inte.

En annan liten lustig företeelse är dessa hundförbudsskyltar till parker eller bostadsområden. Undrar om det är av snällhet eller av tankspriddhet som ofta skyltarna endast sätts upp bara vid några få gångvägar vid ingången till t ex parken.

Med andra ord om man har för vana att alltid gå åt samma håll, finns det risk att man aldrig upptäcker skylten. Detta har faktiskt hänt mig. En vacker dag råkade jag vända mig om bredvid en stolpe - och där satt den!

Jag hade ofta tagit denna, en och en halvtimmes promenadrunda, där jag passerade en park, men alltid åt samma håll. Skylten kunde inte varit helt nyuppsatt, eftersom man hade hunnit klottra på den. (Den nya nedklottrade budskapet på skylten var att landsmän från ett annat europeiskt land inte fick rastas i parken!)

Fast de som satt upp skyltarna kanske verkligen tycker att om man går exempelvis norrut i en park är det förbjudet för hundar, men går man söderut eller västerut är det helt i sin rätt att ta med sin hund. Jag tycker dock det är lite märkligt, fast jag är ju bara en dum hundägare. Vad vet jag!

DEN LILLA SKOGSDUNGEN

I nästan ett och ett halvt decennium snabbrastade jag min första hund i den lilla skogsdungen vid ortens affärgata. Jag var inte ensam om denna vana. Hundägare (och A-lagare) samsades om detta lilla grönområde. Det kanske inte alltid var så trevligt där; hundträck, spyor, glas-splitter, urdruckna ölburkar, sönderslagna spritflaskor och begagnade kondomer kunde man råka trampa på. Man kollade noga var man satt sina fötter och hundarnas tassar.

Ja, ni läste rätt - hundbajs! Det finns hundägare som INTE plockar upp! Alla är inte lika ordentliga som de flesta är. Men jag och mina hundar trampar faktiskt hellre i hundskit än i sönderslaget glas. Glas gör ont - bajs är bara äckligt, som lätt kan sköljas eller skrapas bort.

En vacker dag stod det ett bostadshus på den enda lilla grönplätten som fanns kvar i centrum. Nu fick man också ett hus att samsas med i den nu superlilla skogsdungen!

Jag minns speciellt en dag när jag stod och väntade på att min lilla mellanpudel skulle bli klar med sina toalettbestyr. Ett argsint och bestämt knackande hördes från ett fönster. En förgrymmad tant viftade ilsket bakom fönsterrutan. "Hundstackaren ska väl i alla fall få skita klart innan jag plockar upp. Du får skylla dig själv, när du bosätter dig på ortens hundrastplats, som för övrigt redan delas med A-lagarna!", muttrade jag surt för mig själv, i och med jag förstod att tanten inte skulle höra mig genom det stängda fönstret.

SURA FARBRORN

Jag har mina hundar med mig på jobbet. Bilen parkerar jag på den närmsta infartsparkeringen. Vi får alltså en liten promenad på cirka 10 - 15 minuter. I mitt tycke en ganska lagom snabbbrastning på morgonen. Jag och morgnar går inte riktigt ihop. Denna promenad har jag gjort i hela min "hundliv". I de första tio åren fanns det inga bostadshus i direkt närhet till promenaden. Men nu har det byggts hyreshus på gårdet.

En kväll efter jobbet när jag som vanligt gick på den asfalterade gångvägen till bilen tillsammans med mina tre hundar, hördes en arg röst från himlen. På den andra balkongen räknat nedifrån stod en farbror som blängde surt ned mot oss. "Vad sa du?", undrade jag vänligt (faktiskt). "Du ska inte rasta hundarna här!", sa mannen argt, "Det luktar!" "Jag plockar upp efter dom. Och jag undviker så gott jag kan att gå under balkongerna!", svarade jag. "Det finns dom som inte plockar upp!", fortsatte mannen surt. "Men *jag* gör det!", suckade jag uppgivet, "Varför klagar du på mig, när jag gör som du vill?" "Det vet jag inte!", suckade mannen lite uppgivet han också.

"Människan och hunden har nu levt tillsammans med råge i över 15.000 år. Är det inte dags att börja vänja sig!", muttrade jag tyst för mig själv när jag gick mot bilen och åkte hem. Nu varje dag när jag går till och från jobbet, kikar jag lite försiktigt upp mot hans balkong. Jag har inte sett honom några fler gånger.

Någon som helt klart har vant sig med hundar är den snälla äldre tanten som bor i lägenheten under den sura farbrorns. Hon är en före detta hundägare. Hon vill inte skaffa sig en till hund, eftersom hon inte vet hur det blir sedan - när hon blir ännu äldre.

Då, när hennes hund nyligen hade gått bort, kom hon nästan dagligen in till butiken där jag och mina hundar jobbar, för en liten kort stunds umgänge med hundar. Hon var alltid noga att ta med sig "rätt" hundgodis.

Hon var för övrigt inte den enda nyblivna före detta hundägaren som fick lite sorgterapi av mina hundar - utan två pensionärstanter till. Alla helt oberoende och ovetandes av varandra. Alla var (och är fortfarande) mycket noga med att mina hundar bara "måste" få godis av dom. Ganska sött och rörande.